

Molnár, a fia meg a szamár

*M*olnár gazda nagyvásárból

Vidám kedvvel tar haza,
Olcsón jutott birtokába,
Füleske a szamara

Szürke csacsi poroszkál,
Molnár gazda meg pipál,
Kettejük közt somfabottal
Bandukolgat kicsi Pál.

- Hej, be élhetetlen népség! -
Neveti a komája -
Gyalog jártok? Mi okból nem
Ültök fel a szamárra?

- Igazad van - gazda mondd-
Hogy lehettem ily bolond?
Mebírja ez játszva is, ha
Erős háta kettőt hord. -

- Mily förtelmes állatkínzás! -
Mordul fel egy bácsika -
Kend ülhet a szamarán, de
Gyalogoljon a fia! -

Öklét rázza, kiabál;
Megkönnyebbül a szamár,
Apja mellett somfabottal
Bandukolgat kicsi Pál.

Alig mennek, mendegélnek,
Váratlanul ott terem
Marcsa néne, s molnár gazdát
Pirongatja mérgesen.

Hangos tőle a határ:
- Nem szégyelli, vén számár?
Maga pihen, lustálkodik,
Kisfia meg gyalog jár!

Helyet cserél apa s fia,
Lassan róják az utat,
Pipázik a gazda, s gúnnyal
Egy vénasszony rámutat:

- Jól felfordult a világ!
Ez a finom mákvirág
Kényelmesen terpeszkedik,
Apja húzz az igát!

Restelkedik molnár gazda,
Sosem tesz helyesen,
- Csacsihátról - szől fiának -
Szállj le lelkem gyermekem!

Pihenjen most a számár,
Kössük gúzsba szaporán! -
Somfaboton lóg a csacsi,
Apa s fia poroszkál.

- Nem láttam még két oly csacsit,
Ki szamarát cipeli! -
Rikkant fel egy vándorlegény,
S molnár gazdát neveti.

Szégyenkezik kicsi Pál,
Molnár gazda nem pipál,
Megoldja a szürke lábát,
Füles vígan poroszkál.

Míg a csacsi gondtalanul
Lépéseit cifrázza,
Háta mögött lógó orral
Töpreng szegény gazdája:

Kinek volt hát igaza?
Miből ered a hiba?
S szentül hiszi, hogy a bajnak
Minden oka csacsija.